

begravningstal.se

Kära familj,
kära vänner,
kära församling.

Tack för att ni är här idag, för att hedra och minnas Per Henrik Lindqvist – Perra,
för många av er.
För mig: Pappa.

Vi har samlats i sorg,
men också i tacksamhet.
I en begravningsgudstjänst som han själv skulle ha uppskattat:
värdig, enkel,
med plats för sång, eftertanke och de där tystnaderna där minnena själva får
tala.

Pappa föddes i Sundsvall den 3 februari 1949.
Han bar norrländsk rakhet med sig hela livet,
även när studierna i maskinteknik förde honom upp till Luleå
och sedan vidare till Göteborg,
där han stannade.
På Volvo arbetade han över fyrtio år.
Han trivdes där,
inte för titeln,
utan för uppdraget:
att förstå hur saker fungerar,
och hur de kan fungera lite bättre.

Om någon vill förstå vem han var,
räcker det ofta med att se hans händer för sitt inre.
Händer som ritade skisser på närmaste kvitto eller servett.

Händer som monterade ned, undersökte, mätte, justerade.

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstar.se

Han kunde stå lutad över köksbordet med blyertspenna och linjal,
tills en enkel lösning till slut låg klar,
så självklar att man undrade varför man inte såg den själv.

Men Pappa var mer än en skicklig ingenjör.

Han var en stark och stilla kraft i vårt liv.

Principfast utan att vara hård.

Omtänksam utan stora ord.

Lugn och eftertänksam – han vägde orden innan han sa dem,
och när han väl talade,
lyssnade man.

Kerstin och Per – mamma och pappa – var gifta i 51 år.

Det säger något om trohet,

men ännu mer om rörelsen i ett långt gemensamt liv:

viljan att tillsammans börja om,

att skratta när det går,

att bära när det behövs,

att dela vardagen så att den blir större än summan av alla timmar.

Det syntes i de små sakerna:

en kaffekopp som redan var upphälld,

ett paraply som låg framme innan någon frågat,

en hand på en axel i rätt ögonblick.

Han var pappa till mig och min syster Sara,

och morfar – stolt morfar – till tre barnbarn.

Det där ordet stolt är ingen överdrift.

Han bar det som en hedersmedalj.

Han var den som kunde knäböja på vardagsrumsgolvet

för att visa hur ett kugghjul passar i ett annat,

och samtidigt få ett barns blick att tända:

Aha, så hänger det ihop.

Han gav inte alltid svaret direkt.

Han gav frågan som öppnade dörren
Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

Pappa bar på värderingar som inte ropade,
men som man kände igen:
hederlighet,
ansvar,
utbildningens värde,
och plikten – den goda plikten –
att ställa upp för familj och samhälle.
Han band sig inte vid stora gester.
Han kom i tid,
han höll vad han lovade,
han såg till att det fanns extra stolar när mötet blev fler än beräknat.
I föreningslivet var han en sådan som bar,
bokstavligen och bildligt.
Och på jobbet var han mentorn som tog sig tid efter skiftet,
för att tillsammans med en yngre kollega gå igenom en ritning en gång till,
tills det föll på plats.

Det finns en bild som återvänder till mig idag.
Somrarna i Bohuslän.
Han lärde mig segla.
Hans hand på rorkulten,
min hand ovanpå hans,
och så den där rösten:
Vinden går alltid att läsa om man bara lyssnar.
Han menade förstås seglingen.
Men det var också ett sätt att leva.
Att inte kämpa mot allt,
utan förstå riktningen,
känna skiftet,
ställa om seglen,
och fortsätta.

Seglingen följde honom genom åren

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

Liksom korsord vid köksbordet,
körsången i församlingen,
historia i långa svep,
och söndagspromenader som började som en liten sväng
och blev en timme i stilla samtal.

Man kunde gå bredvid honom i tystnad
och ändå känna att man hade talats vid.
Han hade den där förmågan att skapa lugn,
även när livet blåste upp.

När beslut skulle fattas,
när valet var svårt,
då var hans råd inte stora proklamationer,
utan noggrant formulerade meningar,
ofta med en stilla humor i kanten,
som gjorde det svåra mer hanterligt.

Humorn var lågmäld,
nästan blyg.

I verkstaden stod glasburkarna i prydliga rader,
märkta med skruvar,
muttrar,
och - min favorit - saker som kanske blir något.

Det där var Pappa i ett nötskal.
Att se möjligheten i det till synes obetydliga.
Att spara en oansenlig bricka
och en dag ge den en uppgift
så att något gick att laga i stället för att kastas.

Det var omtanke,
men också en syn på världen:
Att det mesta går att förbättra,
om man bara tittar noga och tar sig tid.

Han tog sig tid.

För familjen.

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

För en granne som behövde hjälp.

För ett barnbarn som ville förstå hur en kompass fungerar.

För en korusövning en vardagskväll,

även efter en lång dag.

Han stod inte mitt i strålkastarljuset.

Han höll lampan så att andra såg.

Jag tänker idag på allt människor kommer att sakna.

Samtalen sent på kvällen när beslut närmade sig.

De små skämten som löste upp knutar.

Och det där lugnet –

inte som passivitet,

utan som ett tydligt val:

att andas,

se klart,

och agera rättvist.

Han var rättvis.

Det märktes i hur han lyssnade färdigt,

också när han höll med redan efter första meningen.

Han gav alla chansen att bli förstådda.

Hans liv var på många sätt rakt:

Sundsvall, Luleå, Göteborg.

Volvo.

Föreningsliv.

Familj.

Men i den rakheten fanns djup.

Det djupet märktes när han talade om utbildning,

hur den öppnar dörrar,

inte bara till arbete,

utan till att förstå sin omvärld och sitt ansvar i den.

Han önskade att vi skulle fortsätta lära oss,

oavsett ålder.

Nya böcker, nya idéer Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se
och – lika viktigt – nya människor.

Pappa blev 77 år.

Det är ett långt liv,
och ändå känns det kort idag.

För att fylla tystnaden vill man rada upp mer,
fler detaljer, fler berättelser.

Men kanske gör man honom mest rättvisa genom att säga:

Han gjorde det han sa att han skulle göra.

Han älskade utan att göra väsen.

Han stod kvar.

Idag bär vi honom tillsammans.

I församlingen där han sjöng,
med psalm 249 som han önskade.

Vi kommer att sjunga den,

och jag vet att många av oss kommer att höra honom i kören inom oss,
den där trygga stämman som håller tonen när andra tvekar.

Efter gudstjänsten samlas vi enkelt i församlingssalen.

Det var hans stil.

Inga stora ord, men gärna plats för berättelser.

Dela dem, snälla.

Om en skiss på en servett.

Om en promenad där ett svårt samtal blev lättare.

Om en segeltur där rätt kurs hittades utan dramatik, bara med närvaro.

Mamma,

tack för er resa tillsammans.

Sara,

tack för att vi fick dela honom.

Till er barnbarn:

han trodde på er,

inte som en from fras,^{Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se}
utan som ett löfte om er förmåga att förstå, att lära, att göra gott.
Han bar det som övertygelse.

Och till oss alla:

Om vi undrar hur vi kan föra honom vidare,
kan vi börja enkelt.

Håll vad du lovar.

Lyssna färdigt.

Säg sanningen utan att såra.

Gör något lite bättre än det var igår.

Och när vinden vänder,

läs den,

ställ om seglen,

och fortsätt.

Pappa, Perra,

tack för dina händer som gjorde,

för din röst som lugnade,

för din blick som såg längre än till nästa kurva.

Tack för somrarna i Bohuslän,

för korsorden som lärde tålmod,

för körsången som bar trösten,

för promenaderna där stegen blev böner utan ord.

Vi tar farväl idag,

men inte av allt du var.

Det lever kvar i hur vi tänker,

hur vi tar hand om varandra,

hur vi väljer när det gäller.

När nästa storm kommer,

kommer vi att minnas din hand på rorkulten

och de ord som blev en riktning:

Vinden går att läsa om man bara lyssnar.

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

Vila i frid, Pappa.

Vi seglar vidare med det du lärt oss.

Med tacksamhet.

Med kärlek.

Och med lugn.

Detta tal skapades med begravningstal.se. Svara på några frågor och generera ditt eget personliga tal nu på begravningstal.se

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se